

OSLO/AKERSHUS SUF

NYHETSBLAD

NR 2/69 0.50

INNHold:

**HOLD SOMMERGRUPPEMØTER - STYRK FORBUNDET!
OM STORTINGSVALGET TIL HØSTEN**

**Å SAMMENFATTE MASSENE'S MENINGER,
GÅ UT TIL MASSENE MED DEM IGJEN, HOLDE
FAST VED DEM OG GJENNOMFØRE DEM, FOR
PÅ DEN MÅTEN Å UTARBEIDE RIKTIGE IDEER
FOR LEDELSE - DET ER DEN GRUNNLEGGENDE
METODEN FOR LEDELSE.**

MAO TSETUNG

HOLD SOMMERGRUPPEMØTER - STYRK FORBUNDET.

For et ungdomsforbund som SUF kan sommerferien by på problemer: Lagsmedlemmene reiser hver til sitt og det blir for få igjen til å drive et lag i sommermånedene. Vanlige borgerlige organisasjoner dør da også vanligvis ut når sommeren kommer. Men en proletarisk kamporganisasjon kan sjølsagt ikke legge ned arbeidet fordi om det blir varmt i været - klassekampen stopper ikke opp ved temperaturer over 15 grader, og mange viktige oppgaver ligger foran oss også om sommeren.

Da Bryn/Hellerud SUF for et år siden blei delt opp i to, seinere tre lag, løste vi problemet med sommerferien ved å arbeide som ett lag i sommerferien. De tre lagene hadde ca. 70 medlemmer. Styrene tok opp fortegnelse over hvilke medlemmer som til enhver tid var i byen, og vi hadde møte hver søndag sommeren igjennom, fram til SUFs sommerleir. Møtene blei holdt enten ute i østmarka, som to av laga grenser opp mot, eller hjemme hos kameratene - såframt mulig i en villa med hage, slik at vi kunne sitte ute i sola til det begynte å bli kjølig og sola gikk ned, og så gå inn og fortsette diskusjonene.

Møteopplegget var omtrent som følgende:

1. Diskusjon over Maositater. Da vi tok til med dette var vi uerfarne og måtte tildels prøve oss fram, men nå er det kommet et bra opplegg fra sentralt hold, og de fleste laga har vel erfaringer med denne formen for studier fra arbeidet i vinter.

2. Diskusjon av et hovedemne for debattene på Tromøya. Ved å få sentrale folk til å innlede (tildels de samme som på Tromøya) - eller mer uerfarne lagsmedlemmer som fikk litt god tid til å forberede seg (stol på egne krefter) - fikk vi gjennombehandlet debatterne grundig før Sommerleiren og kunne møte vel forberedt til debattene. I tillegg fikk vi ofte behandlet emnene grundigere og mer detaljert enn det var mulig i en så stor forsamling som den på Tromøya, og vi kunne også legge den mer elementært opp, slik at debattene på leieren ikke gikk over hodene på medlemmene.

3. Lagssaker og/eller praktiske aksjoner. Vi gjennomdiskuterte f.eks. grundig spørsmålet om alkohol og politisk virksomhet, spørsmålet om nattmaling og liknende ting. Vi tok opp kritikk av ledende kadre, og vi sørget for at slike ting som brosjyre-utdeling, saksjoner osv. gikk sin gang.

Til å begynne med holdt vi møtene nokså tidlig på dagen, men det viste seg mer heldig å utsette dem til ca. kl. 17.00, slik at de som ville dra ut og bade kunne det, og de som festet for mye på lørdagene kunne bli klare i toppen.

Våre erfaringer med disse møtene er svært gode. For det første kom folk bedre i kontakt med hverandre, enn på vanlige møter. Dette skyldtes at møtene var uformelle, at debattene blei holdt på et jordnært og konkret plan, at vi lot "ordet gå rundt", dvs at alle uttalte seg om viktige emner. Dette siste må sjølsagt ikke ikke gjøres på en stiv og usmidig måte, slik at folk føler seg presset til å si noe sjøl om de ikke har noe å tilføye, og kanskje skremmes velk. Men det er viktig at alle kan komme til i debattene, at de erfarne og godt skolerte holder seg i bakgrunnen og ikke dominerer møtene. Da føler alle medlemmene, godt eller dårlig skolerte, at de bidrar til debatten, er med å legge opp politikken i laget, og kjenner seg etterhvert som en del av kollektivet. Laget blir godt sammensveiset. Den skolernde effekten sommergruppemøtene har, kan heller ikke så lett overvurderes. Lagenes politiske og ideologiske nivå var betraktelig høynet etter sommerferien, som et resultat av de grundige debattene der alle medlemmene deltar og problemene drøftes på en grundig måte.

De praktiske aksjonen som melder seg utover sommeren er ikke vanskelige å få unna når de planlegges, diskuteres i fellesskap og gjennomføres på et dertil egnet tidspunkt av alle lagets medlemmer. Sommeren fører også gjerne til at medlemmene er mindre bundet av å følge vanlige døgnrytmer - man kan holde seg våkne til alle døgnets tider.

På grunnlag av våre gode erfaringer vil vi oppfordre lag som ligger i nærheten av hverandre til å gå sammen om å arrangere sommergruppemøter, slik at alle laga i Fylkesorganisasjonen kan fungere skikkelig hele sommeren, og slik at alle SUFere i Oslo/Akershus kan møte vel forberedt til debattene på Tromøya.

sommerferien som etter en røs, men komme ideologisk og organisatorisk styrket ut av sommeren for å ta fatt på høstens og vinterens oppgaver med større krefter enn tidligere.

SOMMERLEIRKOMITEEN FOR TEISEN, OPPSAL OG TVEITA/HAUGERUD

OM STUDIEARBEIDET I SOMMER.

I løpet av sommeren regner vi med at laga vil holde ca. seks møter. De emner vi mener laga bør ta opp er:

Om partiet.

Folkefronten.

Venstreavvik.

Revisjonismen.

Spørsmålet om Stalin.

Politisk militærnekting/politisk militærtjeneste.

Foreløpig har vi bare utarbeidet opplegg til tre av emnene, resten kommer når resten av sommerleirdokumentet og Stalin-heftet kommer.

Opplegget er også noe annerledes enn det som er skissert opp i artikkelen fra Sommerleirkomiteen i de tre laga. "Når man studerer Formann Maos verker, må man gjøre det med henblikk på spesifikke problemer, man må studere og anvende hans verker på skapende vis, kombinere studium med anvendelse, først studere det som er påtrengende nødvendig, slik at det kan oppnås raske resultater, og man må anstrenge seg kraftig for å gjøre bruk av det man studerer." (Lin Biao).

Mao Tsetungs tenkning må direkte anvendes på det hovedemne som er oppe til diskusjon, og ikke som et separat punkt på dagsorden.

Leirreglementet for Sommerleiren bør dessuten tas opp og diskuteres på et møte.

Diskusjonsopplegg til sommerleirdokument nr. 1 "Om venstreavvik".

1. Lenin peker på at "revisjonismens uungåelighet er betinget av dens klassemessige røtter i det moderne samfunn. (s.1). Mao holder fram (s.11) at både "venstre"- og høyre-opportunismen har sine klassemessige røtter i småborgerlig ideologi. Småborgerens klassemessige stilling gjør at han vakler mellom proletariats og borgerskapets standpunkt. Diskuter dette ut fra historiske eksempler.

a) Høyreopportunismen i SF.

b) Likvidatorinnførelsen "(rebellinnførelsen)" i Sverige.

c) "Venstre"avviket i den tyske studentbevegelsen.

2. Marxisme-leninismen understreker at ingen taktikk eller foreteelse er riktige eller gale "i seg sjøl", men at den konkrete situasjonen må avgjøre kampformene. I

"Radikalismen" finnes en rekke eksempler på dette - Brest-Litovsk freden, arbeid i reaksjonære fagforeninger osv. Diskuter disse.

b) Hvorfor er det riktig av SUF i den nåværende situasjon å boykotte stortingsvalget?

3. I hvilken forstand er såvel "venstre- som høyreavvik brudd på masselinja? (Se sitatboka s. 169 - "Om vi vil...")

4. Diskuter Stalins skille mellom anarkisme og marxisme. Hvorfor er anarkismen i strid med masselinja? (sitatboka s. 298)

5. Diskuter anarkismens syn på staten. Hvorfor er dette et kontrarevolusjonært standpunkt? (se side 10)

6. Arbeiderklassens organisasjonsform er den demokratiske sentralismen. Bare denne organisasjonsformen forener demokrati og slagkraft.

a) diskuter den klassemessige bakgrunnen for anarkismens uvilje mot sosialistisk disiplin. Hvorfor er dette småborgerens standpunkt. (sitatboka s. 268 - "Pukking på sjølstendighet..." - s. 275 "I et kollektiv...")

b) Diskuter brudd på den sosialistiske disiplinen - i ditt lag, i Forbundet osv. Vis hvordan det har sammenheng med opportunismen.

Diskusjonsopplegg på sommerleirdok. nr.4 om folkefront.

- 1) Hva er folkefront - når og hvordan oppstår den?
- 2) Hva er frontens oppgave i klassekampen?
sitatboka s. 145 ("Uansett hvor aktiv..")
- 3) Hvorfor er det feilaktig å opprette fronter på et "allment sosialistisk" grunnlag?
- 4) Hvordan skal marxist-leninister tillemppe masselina i frontarbeidet?
sitatboka s. 131 ("Oppveinget i bondebevegelsen.."), s. 138 ("Vår parti-kongress.."), s. 140 ("Kommandering er en feilaktig.."), s. 280 ("Denne demokratiske metoden..")
- 5) Hvordan virker den demokratiske sentralismen for marxist-leninister i fronten? sitatboka s. 7 ("Vårt parti har.."), s.8 ("Politikken og taktikken..")
- 6) Diskuter nødvendigheten av å jobbe i fraksjon innafor fronten!

Diskusjonsopplegg på sommerleirdok. nr. 2 om partiet.

- 1) Hvorfor må den sosialistiske revolusjonen i Nbrge ledes av et revolusjonært parti væpna med marxismen-leninismen Mao Tsetung tenkning?
sitatboka s.1 ("Skal det bli.."), s.3 ("Et veldisiplinert parti..")
- 2) I det siste sitatet (s.3) nevner Mao fire krav en må stille til det revolusjonære partiet:
  - a) partiet må være væpna med marxismen-leninismens revolusjonære teori sit.boka s.4 ("Et parti som..")
  - b) Partiet må holde et nært samband med folkets masser s.130 ("Det er massene..") samt side137-39.
  - c) partiet må tillemppe proletarisk disiplin s.282 ("I folkets rekke.."), s.280 ("Vi skal fast.."), s.269 ("Kommunistene må forstå..")
  - d) partiet må nytte metoden med kritikk og sjølkritikk s.284 ("Kritikk innafor partiet..") samt s.288-92.
Diskuter disse krava!
- 3) Foreta en kritikk av NKP og SF. Hvordan er classesammensettinga i disse partiene? Hvordan svarer disse partiene til de krava Mao setter til et revolusjonært parti?
- 4) Hvorfor er det feilaktig og skadelig med ei partidanning av utgåtte SFere på det nåværende tidspunkt? Hva med Erygstads "Marxistiske arbeidsgrupper"?

Utgangspunktet for vårt syn på valget grunner seg sjølsagt på vår analyse av de politiske maktforholda i dette samfunnet - det vil si hvilken klasse som hersker og hvilken som beherskes. Dette kan ikkje forandres gjennom parlamentarisk valg. Vi kan ikkje ved hjelp av stemmeseddelen opphøve borgerskapets diktatur, knuse borgerskapets stat og opprette proletariatets stat, dets diktatur over kapitalen. Vi er også klar over at selv de kortsiktige måla, de viktige reformene, fordelene for arbeiderklassen, framskritt i de forskjellige grupper av arbeidsfolks kamp, skolelovene og studentenes kamp osv - ikke oppnås ved stemmeseddelen - men oppnås på grunnlag av massenes kamp, gjennom massenes kamp.

Derfor er det feilaktig av oss å tru at vi kan oppnå kortsiktige fordeler for arbeiderklassen ved å manipulere med stemmesedler, gi vår støtte til det ene eller det andre partiet under valget. La oss si vi trur det blir et bedre klima på skolene hvis vi får bort Bondevik og derfor bør støtte en arbeiderregjering og istedet få inn f.eks. H. Sivertsen.

Detto er den hovedlinja vi som marxist-leninister vurderer det borgerlige parlament ut fra. Vi vurderer Stortinget som en del av borgerdiktaturet, og som et redskap for borgerskapet mot arbeiderklassen.

På den andre sida sier ikkje marxist-leninister av den grunn at man nødvendigvis under alle forhold ikkje skal stille til stortingsvalg. Vi sier at dersom parlamentet ikkje allerede er avslørt for det store flertall av arbeidermassene som et redskap for monopolkapitalen, da er det riktig å stille til stortingsvalg. Da er det riktig å føre valgkamp, kjempe for å få marxist-leninister inn på tinget og føre en politikk på stortinget. Nettopp for å bruke posisjonene som stortingsrepresentantene har til agitasjon og propaganda ved stortingsvalg og for å stå fram i stortinget og påvise hvordan det er et redskap for borgerskapets diktatur.

Vi ser på stortinget i beste fall utolukkende som en talerstol for arbeiderklassen. Dessuten er folks politiske interesse piska opp til ethøydepunkt under et valg, og tida er gunstig for agitasjon. Denne agitasjonen er også meget viktig for under valget sprøytes det inn mye borgerlig propaganda og borgerlig ideologi, den formen for ideologi som er felles for alle borgerlige partier holt ut til høyreledelsen i NKP, som går ut på at vi lever i et demokrati hvor folket sjøl bestemmer ved å stemme. Dette er den innstillinga vi bør ta ut fra generallinja og og den generelle linja.

Så kommer den stillinga vi bør ta i den spesielle situasjonen og da er det sjølsagt ikkje nok å kjenne generallinja, men da må vi også vurdere dette i samevar med vår konkrete situasjon.

Kamerater kan da spørre seg om det ikkje vil være best å stille en eller annen form for liste med marxist-leninister som vi kunne agiterte for på et skikkelig grunnlag. Folk har roist dette fordi de har skjant generallinja sånn nagonlunde. Til dette: Vi skal være klar over at sjøl om vi er en bevegelse i sterk framgang og sjøl om vi alt har nådd betydlige resultat, så er vi på mange måter ennå en svak bevegelse.

En sterk organisasjon med et sterkt indre liv og med sterke band mellom seg og massene, er nettopp en organisasjon med en riktig kaderpolitikk. Bare en sånn organisasjon er i stand til å sette masselinja ut i livet. En sånn organisasjon har vi ikke i dag. Vi er i ferd med å utvikle den, men er uskolerte og har mange steder en tendens til å bli isolert fra massene. Vi har heller ikke alltid en god og allsidig praksis. Nettopp i denne fasen da vi skal gå ut til massene og knytte kontakt med massene, er det et feilaktig utgangspunkt hvis vi i stedet for å gjøre arbeid på grunnplanen nå kaster bevegelsen inn i en kjempoinnsats for å stilla, støtte og få folk til å stemme på lister. Det kan bare gjøres av en bevegelse som har foretatt det seige og gode grunnarbeidet så gjennomført at den allerede har sterke røtter i massene.

Å stille til valg nå vil for det første kunne få skadevirkninger på vår egen organisasjon. Vi feilprioriterer kreftene på et tidspunkt da vi mangler røtter i massene. Videre kan det lett virke nedbrytende på arbeidsstilen fordi det lett kan få oss til å oppfatte valgarbeidet som den viktigste formen for politisk arbeid. For det andre kan vi lett bli oppfatta som et hvilket som helst borgerlig parti som bare nærmer seg massene hvort annet år for å fiske stemmer, og som ellers ikke bryr seg om det arbeidende folks knp.akp.no (2024)

Til slutt skal vi være klar over at om vi stillte nå ville resultatet bli magert, nettopp fordi vi mangler dette massearbeidet. Dessuten veit vi at der vi først mobiliserer massene, er på de enkelte sakene, der de umiddelbart kan se at vi har rett og kan spikre sosialdemokratene og borgerdemokratene på skampelen på grunnlag av de konkrete sakene. Der vi får massene aller seinest med oss, som politisk haler etter, er alle slags parlamentariske forsamlinger fra Studentersamfundet til Stortinget.

Altså vil det fra vår side være uriktig å stille lister ved dette valget. Dette betyr ikke (som før nevnt) at vi er prinsipielt mot å stille lister. Ut i fra hovedlina er vi på nåværende fase i den norske arbeiderklassens utvikling, utviklinga av dens bevissthet, for å stille til valg. Man akkurat under dette valget må vi innse at de subjektive betingelsene ikke er tilstede.

En rekke kamerater spør også om vi ikke f.eks bør stemme SF eller NKP. Det har vært reist argumenter som at vi bør stemme NKP for det at dette partiet tross alt er det som ligger lengst til venstre av de nåværende partiene, eller at vi bør stemme SF fordi de har en beinhard NATO-motstander på første plass i Oslo. Når det gjelder dette:

Vår plikt som marxist-leninister med hensyn til valget er å forstå at vi skal bruke valget til agitasjon, til den klareste og tydeligste agitasjon uten knefall for borgerlige ideer i arbeiderklassen.

Som alle veit, kanskje særlig når det gjelder SF, har ingen av de to partiene på "venstresida" i norsk politikk noen klar og fast linje til livsviktige spørsmål for arbeiderklassen, fra tidsstudier til ødeleggelse av utkantsdistriktene. Dessuten forfekter høyreledelsen i begge partiene den feilaktige og skadelige teorien om fredelig overgang til sosialismen. Å støtte NKP fordi NKP tross alt er det mest venstreorienterte er bare å støtte opp om ærlige arbeideres ide om at NKP tross alt kan være et alternativ. Men NKP er ikke noe alternativ, det viser seg bl.a. ute på arbeidsplassene der NKP aldri gjør seg gjeldende på noen progressiv måte, det gjør bare endel NKP-ere (som personer og da gjerne i front med oss). Det samme gjelder SF. Å støtte disse partiene fordi de er de beste av flere onder er å føre folk bak lyset. Særlig til de som mener NKP tross alt er bedre enn SF og derfor ivrer etter å støtte dette partiet, kan vi minne om de fullstendige prinsippløse kremmerforhandlingene som har vært mellom den korrupte ledelsen i NKP og personer i SF. Disse forhandlingene viser at det ikke er noen prinsipiell motsetning mellom disse partiene, men bare en taktisk motsetning om hvordan en skal narre folk.

Et ganske vanlig syn er det at vi skal velge det som er mest venstreorientert. Marxist-leninister opptrer ikke med med en rekke grader fra aller best til aller dårligst. Vi setter et grunnleggende skille - enten for eller mot arbeidsfolk. Vi vurderer ikke hva som er nest-best eller dårligst. Skulle vi følge den linja kunne vi si: NKP er bedre enn DNA, Gerhardsen er bedre enn Haakon Lie hvis vi ikke hadde hatt NKP, Haakon Lie er bedre Lindebrekke hviss vi ikke hadde hatt Gerhardsen osv. Resultetet ville være at vi ble et haleheng til borgerskapet, ved at de henger ut en fyr som er litt bedre. Vi ville la oss narre av borgerskapets strategi ved slike valg som nettopp går ut på å foreta sånn manipulasjoner. I de amerikanske presidentvalgene kommer dette tydeligst fram. Ved siste valg kjørte de Wallace opp som busemann for at folk skulle stemme Nixon eller Humphrey med en ss entusiasme. Der får de for de folk til å stemme på en kandidat utelukkende ved å skremme med en som er verre. Vi gjennomskuer dette i USA og da må vi kunne avsløre dette i mer subtile versjoner i Norge.

En annen versjon går ut på at en må skille mellom personene på disse listene. Hvis en person nede på en av listene er mer venstreorientert enn andre så bør en stryke alle foran og agitere for denne

fyren i valgkampen. Dette er igjen tøv. Det er imot masselinja. Det er en parole det er umulig å forklare folk. Den agitasjonen og den måten vi må gå fram på ved valget er å forklare hva det hele går ut på. Vi kan ikke kjøre agitasjon på at nr. 1 og 3 på NKPs liste er ille mens nummer 2 er bra. Det gir folk inntrykk av at det hele dreier seg om personer og ikke politikk. Dessuten blir jo resultatet at folk stemmer NKP, eller i andre tilfeller SF og resultatet er at arbeidsfolk oppfatter dette som en støtte til disse partiene. Facit er bare at en god del folk stemmer NKP eller SF og dette er i praksis å støtte revisjonismen og reformismen.

For å konkludere:

Det må være et kriterium for at en kandidat som står på ei revisjonist-liste skal være et alternativ, at han sjøl under valgkampen erklærer seg stadig om og om igjen slik at det virkelig høres, som en motstander av partiets revisjonistiske politikk og revisjonistisk linje. Gjør han det kan det vurderes. Gjør han ikke det er han ubrukelig. Selv om han personlig er en bra fyr. Selv om han på kammerset skulle ha de beste meninger i verden. Det vi trenger i den nåværende situasjon trenger er en som står fram for massene som revolusjonær.

Til sist bør det vurderes et spørsmål noen få kamerater har reist. Det er om det ikke ville være riktig å stemme SF, NKP eller DNA. Dette for å få folk inn på tinget fra disse partiene slik at de ville drite ut ~~de~~ partiene, evt få DNA i regjeringsposisjon og vise at de ikke kan lage sosialismen. De som hevder dette vil gjerne lete i Radikalismen av Lenin. Lenin pekte på i 1918-19 at det burde være de engelske kommunisters linje å støtte Labour som da ennå ikke var avslørt (aldri vært i regjering). Lenin sa at kommunistenes støtte til Labour skulle være repets støtte til den hengte.

Forutsetninga for å gjøre noe er å si klart fra hva vi gjør. Lenin sa at kommunistene skulle dra rundt å agitere og si at sosialdemokratiet er noe skitt, og si at vi støtter dem allikevel for at de skal få vise hva de "duger" til. Eksisterer det en liknende situasjon i Norge idag. Både SF og NKP på tinget før og har ellers fått mange muligheter til å vise sin reformistiske og revisjonistiske politikk. Har ikke DNA hatt den politiske ~~regjeringsmakta~~ i 30 år? Er det illusjoner om at AP kommer til å innføre skikkelig sosialisme her landet hvis de fikk regjeringa-neppe. I den engelske arbeiderklassen på begynnelsen av 1900-tallet fantes det slike illusjoner om Labour. men arbeiderbevegelsens historie er blitt mye lengre og sosialdemokratiets svik skulle være grundig demonstrert. Det er ingen grunn til å skru historiens hjul tilbake.

Vi kan altså ikke stille liste sjøl, vi kan ikke stemme på noen av de eksisterende listene. Hva skal vi da gjøre for noe? Det er noen kamerater som har vært av den innstilling at vi ganske enkelt bør holde kjeft under valget, og ikke gjøre noe i det hele tatt, late som vi ikke er til. Det er sannsynligvis feilaktig, fordi SUF er blitt en bevegelse ~~av~~alte folkhører på. Disse folka vil virre rundt og stemme AP for å avsløre AP eller stemme SF eller NKP fordi de tross alt ligger lengst til venstre og splitte folka i grupper og svekke samhörigheten. Dessuten må vi utnytte den økte politiske interessen og aktiviteten til å føre ut ei riktig politisk linje. Den linja vi bør gå inn for er en valgboikott, enaktiv valgboikott. Hvis former denne valgboikotten skal få, må vi komme tilbake til å diskutere senere.

Konklusjonen på analysen må bli at den riktige linja å kjøre ut i forbindelse med valgkampen er at SuF står åpent fram og agiterer for valgboikott på det grunnlag at det ikke finnes noe

revolusjonært alternativ å stemme på. Det finnes ingen revolusjonære marxist-leninistiske li... , ikke noe marxist-leninistisk parti. Dette er også den konklusjonen på de distriktskonferansene som er blitt holdt over hele landet den siste måneden og alle de gruppemøtene som har vært holdt i Oslo til nå. Ut fra dette er sentralstyret i ferd med å utarbeide et vedtak, som kanskje er sendt ut før Nyhetsbladet for O/A kommer ut.

Diskusjonen om dette bør nå fortsette med sikte på at alle setter seg inn i dette her, og også med sikte på at vi skal komme fram til mest mulig riktig linje om hva som fortsatt skal gjøres. Da bør det være en plikt for alle som finner feil ved dette å føre det fram så åpent som mulig, og ikke som det har vært med en del høyre-og "venstre"tendenser i forbundet i Oslo, nemlig at man er uenig i parolen, men ikke tar den opp til kritikk og i stedet ganske enkelt boikotter parolen. Det er en plikt å føre fram kritikk på forhånd, men det er også en plikt å følge parolene. Det er helt sjølsagt.

UTTALELSE FRA SENTRALSTYRET I SUF OM UTVIKLINGSHJELP.

Sentralstyret i Sosialistisk Ungdomsforbund vil ta avstand fra det syn som kommer til uttrykk i uttalelsen om "økt" utviklingshjelp fra de andre politiske ungdomsorganisasjonene. Spesielt er vi dypt uenig i at det offentlige skal oppmuntre det private næringsliv til en nykolonialistisk ekspansjon i de fattige og utbyttede land. En slik utvikling vil bare øke utbyttingen. Onarheim-utvalgets innstilling tjener bare til å tilsløre motsetningen mellom internasjonal kapital og nasjonal økonomisk uavhengighet og utvikling. En norsk regjering som ser det som sin hovedoppgave å legge alt til rette for norsk storkapital, bør ikke bestemme til hvilke land Norge skal yte støtte og på hvilken måte.

Det er urealistisk å tro at vi ved å yte 1% eller 2% av nasjonalproduktet, kan hjelpe u-landene frem til samme utviklingstrinn som oss i nord. U-landenes problemer i dag er ikke i første rekke "kapitalmangel" eller "manglende kapitalinvesteringer", men en profittmotivert handels- og militærpolitikk fra de rike lands side. Denne politikk hindrer u-landene i å bruke sine ressurser til landets beste.

Den kritikk de andre ungdomsorganisasjonene retter mot den norske u-hjelpen i dag, rammer ikke selve målsettingen for denne hjelpen, men tar i stedet sikte på å effektivisere den innenfor rammen av det bestående samfunn; man ønsker å gjøre kapitalismen mer menneskelig. Dette er i beste fall naivt.

Prinsipielt mener sentralstyret i Sosialistisk Ungdomsforbund at norsk u-hjelp bør konsentreres om de land som har frigjort seg fra kapitalismen og land som søker å føre en politikk uavhengig av den vestlige imperialismen. Den beste hjelp vi kan gi folkene i de fattige områder av verden, er å støtte de nasjonale og sosiale frigjøringsbevegelser med det de måtte be om, også våpen. Norsk utmelding av NATO er mot denne bakgrunn virkelig utviklingshjelp.